

Sygn. akt **IV Ka 486/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędzierski (spr.)

Sędziowie SSO Adam Sygit

SSO Roger Michalczyk

Protokolant praktykant Aleksandra Lewandowska

przy udziale kapitana Przemysława Frąckowiak - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 24 września 2018 r. sprawy

L. D. (1) s. J. i J. ur. (...) w J.

M. T. s. J. i T. ur. (...) w C.

oskarżonych z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu

z dnia 8 marca 2018 r. sygn. akt II K 762/17

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. wymierza oskarżonym opłaty w wysokości po 120,00 (sto dwadzieścia) złotych za II instancję i obciąża ich wydatkami w wysokości po 40,00 (czterdzieści) zł poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

SSO Adam Sygit SSO Mirosław Kędzierski SSO Roger Michalczyk

Sygn. akt **IV Ka 486/18**

UZASADNIENIE

L. D. (1) oskarżony został o to, że 20 czerwca 2016r. w Ś., w gabinecie lekarskim lek. med. A. M., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, złożył na piśmie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, na podstawie art.33 ust.2 ustawy z 22 sierpnia 1997r. o ochronie osób i mienia (j.t. Dz. U. z 2014r. poz.1099 z późn. zm.) oświadczenie o tym, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (j.t. Dz. U. z 2011r., nr 127, poz.721 z późn. zm.), podczas gdy w dniu składania przedmiotowego oświadczenia posiadał wydane 3 października 2013r. przez (...)w Ś. orzeczenie o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, tj. o czyn z art.233§6 kk w zw. z art.233§1 kk.

M. T. oskarżony został o to, że 15 czerwca 2016r. w Ś., przed lek. med. A. M. w gabinecie lekarskim znajdującym się przy ul. (...) w Ś., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, złożył na piśmie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, na podstawie art.33 ust.2 ustawy z 22 sierpnia 1997r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014r. poz.1099 z późn. zm.) oświadczenie o tym, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (j.t. Dz. U. z 2011r., nr 127, poz.721 z późn. zm.) oraz że nie ma orzeczeń o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydanego przez właściwy organ rentowy, podczas gdy w dniu składania przedmiotowego oświadczenia posiadał orzeczenie nr (...) (...) w B. z 27 września 2013r. zaliczające go do 3 grupy inwalidztwa, tj. o czyn z art.233§6 kk w zw. z art.233§1 kk.

Wyrokiem z 8 marca 2018r. w sprawie II K 762/17 Sąd Rejonowy w Świeciu :

I. oskarżonego L. D. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art.233§6 kk w zw. z art.233§1 kk i za to na podstawie art.233§1 kk po zastawaniu art.37a kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przyjmując jedna stawkę za równoważną kwocie 10 zł;

II. oskarżonego M. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art.233§6 kk w zw. z art.233§1 kk i za to na podstawie art.233§1 kk po zastawaniu art.37a kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przyjmując jedna stawkę za równoważną kwocie 10 zł;

III. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 120 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył ich wydatkami poniesionymi w sprawie w częściach równych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonych, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonych i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżeni wypełniając po zakończeniu badań lekarskich otrzymane od lekarza gotowe wzory oświadczeń , dopuścili się popełnienia przestępstwa z art.233§6 kk w zw. z art.233§1 kk, podczas gdy oświadczenia te powinny zostać złożone przed rozpoczęciem badań lekarskich i przyjęte po uprzedzeniu ich o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

W konkluzji wniósł o uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonych jest bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługiwała.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oparte zostały o wszechstronną, wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej treścią art.7 kpk. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający, dowodzi że jest ono szczegółowe i odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, w sposób przewidziany treścią art. 424 kpk. Sąd odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

W tym miejscu przytoczyć należy kilka uwag natury ogólnej odnośnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jaki postawił wyrokowi skarżący. Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominał istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na

rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obraży przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak będzie podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k. i 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003 V KK 119/02, LEX nr 76996, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2008 r., II AKa 176/03, KZS 2009/5/65).

W tej sprawie skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie obrońca podnosił w związku z oceną czynów zarzucanych oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Uwzględniając powyższe zastrzeżenia Sąd Okręgowy stwierdził, że obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonawalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, w ocenie Sądu odwoławczego analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali znamiona zarzucanych im czynów. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonawalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami w postaci treści podpisanych oświadczeń i zeznań świadków, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia zarzutu obrońcy jakoby „oświadczenia oskarżeni winni złożyć przed rozpoczęciem badań lekarskich i przyjęte po uprzedzeniu ich o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.”

Otóż nie ma jakichkolwiek jurydycznych oraz faktycznych podstaw, które powyższe czyniłoby zasadnym.

Występku z art. 233§6 kk dopuszcza się bowiem ten, kto składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej, a stosownie do art. 233§2 kk składający oświadczenie musi być o tym rygorze powiadomiony.

Obaj oskarżeni byli zobowiązani do złożenia oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej, ponieważ zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy z 22 sierpnia 1997r. o chronię osób i mienia (j.t. Dz. U. 2017, poz. 2213) do wniosku o przeprowadzenie badania lekarskiego i psychologicznego dla osoby ubiegającej się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony dołącza się oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016r. poz. 2046 i 1948 oraz z 2017r. poz. 777, 935 i 1428) lub nie posiada orzeczenia o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydanego przez właściwy organ rentowy albo dokumenty potwierdzające orzeczonego stopień niepełnosprawności, inwalidztwa lub niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 33 ust. 3 ustawy o ochronie osób i mienia osobą upoważnioną do odebrania oświadczenia jest lekarz i psycholog przeprowadzający badanie. Z kolei stosownie do przepisu art. 33 ust. 4 cyt. ustawy do

przeprowadzania badań lekarskich osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadających taki wpis oraz wydawania orzeczeń lekarskich, o których mowa w art.26 ust.3 pkt 7, uprawniony jest lekarz upoważniony, który posiada uprawnienie do wykonania badań.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że oskarżony L. D. (1) w dniu 20 czerwca 2016r. w Ś. przed lekarzem A. M., składając na piśmie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, na podstawie art.33 ust.2 ustawy z 22 sierpnia 1997r. o ochronie osób i mienia (j.t. Dz. U. z 2014r. poz. 1099 z późn. zm.) oświadczenie o tym, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (j.t. Dz. U. z 2011r., nr 127, poz.721 z późn. zm.), podczas gdy w dniu składania przedmiotowego oświadczenia posiadał wydane w dniu 3 października 2013r. przez (...) w Ś. orzeczenie o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Podobnie rzecz się ma z oskarżonym M. T.. Składając w dniu 15 czerwca 2016r. w Ś. przed lekarzem A. M. na piśmie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, na podstawie art.33 ust.2 ustawy z 22 sierpnia 1997r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014r. poz. 1099 z późn. zm.) oświadczenie o tym, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011r., nr 127, poz. 721 z późn. zm.) oraz że nie ma orzeczeń o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydanego przez właściwy organ rentowy, podczas gdy w dniu składania przedmiotowego oświadczenia posiadał orzeczenie nr (...) (...) w B. z 27 września 2013r. zaliczające go do 3 grupy inwalidztwa działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Zasadnie też Sąd I instancji przyjął, iż lekarz uprawniony do odebrania oświadczenia nie miał obowiązku ustnego informowania o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Ustawa o ochronie osób i mienia powoduje bowiem obowiązek złożenia oświadczenia pisemnego zawierającego sformułowanie o świadomości istnienia rygору odpowiedzialności karnej. Tym samym wymaganie zawarte w art.233§2 kk zostało w przedmiotowej sprawie spełnione.

Wreszcie bez istotnego znaczenia są wywody obrońcy odnośnie „braku interesu ani żadnej korzyści u oskarżonych by składać oświadczenia częściowo nieprawdziwe”, skoro ustawa ze złożeniem fałszywego oświadczenia nie wiąże jakiegokolwiek skutku. W konsekwencji bez znaczenia jest też sugestia skarżącego, iż „oświadczenia oskarżonych nie miały żadnego praktycznego znaczenia i były nikomu niepotrzebne”, aczkolwiek i z tą tezą nie sposób się zgodzić.

Reasumując w ocenie organu ad quem, apelacja obrońcy nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadnić możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych i niekwestionowanych dowodów.

Mając na uwadze powyższą argumentację, zaskarżony wyrok jako odpowiadający prawu, należało utrzymać w mocy.

O kosztach orzeczono po myśli art.636§1 kpk.